

6/θ Δημοτικό
Σχολείο
Πολυδενδρίου
Τάξη Γ'

«Ο Ντίνο Ελεφαντίνο και η παρέα του»

unicef

Ένα παραμύθι για το δικαίωμα
των παιδιών στη φιλία, στο
παιχνίδι και στο σεβασμό της
προσωπικότητάς τους.

6/Θ Δημοτικό Σχολείο Πολυδενδρίου –Τάξη Γ΄

Ειρήνης 10, 19014 Πολυδένδρι Αττικής

τηλ./φαξ.: 2295052333

e-mail: mail@dim-polyd.att.sch.gr

Συγγραφική ομάδα

Αρώνη Θεοδώρα

Βασιλάκος Σπύρος

Βασιλάκος Χρήστος

Γεροβασιλάκου Αναστασία

Γκατζώνη Νεφέλη

Γρέσης Μιχάλης

Κοντόπουλος Γεώργιος

Κοράνα Χριστίνα

Λιακόπουλος Κωνσταντίνος

Λόη Ιωάννα

Λόης Χρήστος

Μαγγανιάρη Βασιλική

Μαγγανιάρης Νικόλαος

Μάνεσης Κωνσταντίνος

Μπαλέζου Ιωάννα

Ντουρούπη Αλεξάνδρα

Παπαϊωάννου Ευαγγελία –Δέσποινα

Σαρκίρης Διονύσιος

Σεχिताί Άντζελα

Υπεύθυνη Δασκάλα

Παπαϊωάννου Αικατερίνη

«ο Ντίνο Ελεφαντίνο και η παρέα του»

Ένα παραμύθι των μαθητών της Γ΄ Τάξης του Δ. Σχ. Πολυδενδρίου για το δικαίωμα των παιδιών στη φιλία, στο παιχνίδι και στο σεβασμό της προσωπικότητάς τους.

Στα πλαίσια του διαγωνισμού:

«Τα παιδιά Γράφουν και Ζωγραφίζουν τα δικαιώματά τους», που διοργανώνει η Unicef με την υποστήριξη του Υπουργείου Παιδείας Δ.Β.Μ.Θ.

Μάιος 2012

Αφιερωμένο στους φίλους μας, τα
παιδιά του κόσμου

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν δέκα λαγουδάκια, που ζούσαν στο δάσος. Το σπιτάκι τους ήταν κάτω απ' το κώμα. Μια

ηλιόλουστη μέρα βγήκαν βόλτα στο δάσος και συνάντησαν τον Ντίνο τον Ελεφαντίνο, ένα όμορφο και στρουμπουλό ελεφαντάκι.

- Γεια σου Ντίνο

Ελεφαντίνο! Θέλεις να παίξουμε κρυφτό; τον ρώτησαν τα λαγουδάκια.

- Ναι, θέλω ! απάντησε με χαρά το ελεφαντάκι.

Αμέσως τα πονηρά λαγουδάκια έτρεξαν να κρυφτούν χωρίς να πουν λέξη. Ο Ντίνο Ελεφαντίνο έμεινε μόνος και αναγκάστηκε να τα φιλάει.

Με αργά βήματα κατευθύνθηκε στον κορμό ενός δέντρου και άρχισε να λέει: «πέντε, δέκα, δεκαπέντε,..., εκατό! Φτου και βγαίνω!»

Έφαχνε, έφαχνε!
Πουθενά δεν φαίνονταν τα λαγουδάκια. Έαφνικά βρέθηκε μπροστά του μια τεράστια πεταλούδα με πολύχρωμα φτερά. Ο Ντίνο Ελεφαντίνο εντυπωσιάστηκε και την ακολούθησε, καθώς αυτή πετούσε από το ένα λουλούδι στο άλλο.

Τότε βρήκαν ευκαιρία τα λαγουδάκια να βγουν από την κρυψώνα τους και να φτύσουν. Ο Ντίνο Ελεφαντίνο κατάλαβε το λάθος του και άρχισε να κλαίει. Τα λαγουδάκια άρχισαν να τον κοροϊδεύουν.

- Α! Ήσουν αργός! Καλά να πάθεις! είπε το ένα.

- Είσαι κοντρός και πάντα χάνεις! συμπλήρωσε ένα άλλο.
- Πάντα θα χάνεις. Είσαι κοντρός και δε θα καταφέρεις να κρυφτείς. Πάντα θα σε βρίσκουμε.
- Εσύ μόνο θα τα φυλάς!

Το ελεφαντάκι στεναχωρήθηκε πολύ με όλα αυτά που άκουσε. Νόμιζε πως είχε δέκα καλούς φίλους, αλλά διαψεύστηκε. Οι μέρες περνούσαν και το ελεφαντάκι καθόταν μόνο και έκλεγε. Δεν είχε πια κανένα φίλο.

Εκεί που καθόταν τον πλησίασε η πεταλούδα. Πιστεύω να θυμάστε την πεταλούδα με τα εντυπωσιακά φτερά.

- Τι έχεις και κλαις Ντίνο Ελεφαντίνο; τον ρώτησε η πεταλούδα.
- Τα λαγουδάκια μου μίλησαν άσχημα. Δε με έχουν φίλο πια, αλλά φταις κι εσύ που με παρέσυρες.
- Εγώ πήγαινα μια βόλτα κι εσύ με ακολούθησες, δεν φταίω. Όμως τα λαγουδάκια δε

δικαιολογούνται. Έχω να σου προτείνω κάτι, συνέχισε η πεταλούδα.

- Τι; Ρώτησε με απορία ο Ντίνο Ελεφαντίνο.

- Θα πάμε ένα ταξίδι έξω από το δάσος, στην κοντινή πόλη.

- Εντάξει, εκεί σίγουρα θα είναι καλύτερα.

Ταξίδεψαν μια μέρα και μια νύχτα και βρέθηκαν τελικά στην πόλη. Το ελεφαντάκι εντυπωσιάστηκε. Δεν είχε δει ποτέ του τόσο φώτα, αυτοκίνητα και ουρανοξύστες.

Οι άνθρωποι το κοιτούσαν παραξενεμένοι. Κάποιοι φοβόντουσαν να το πλησιάσουν. Τα βράδια όμως το ελεφαντάκι δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Το μυαλό του ήταν στο δάσος.

- Τι να έχει γίνει άραγε το σπιτάκι μου; Τα λαγουδάκια θα με σκέφτονται καθόλου; αναρωτιόταν.

Εκεί που σκέφτονταν όλα αυτά ένα σύννεφο ήρθε από πάνω του, το πήρε και το γύρισε στο δάσος. Το πρωί όταν ξύπνησε δεν πίστευε στα μάτια του.

- Ζήτω! Είμαι επιτέλους πάλι πίσω! Ωραία η πόλη αλλά εδώ είναι το σπίτι μου, είπε με ανακούφιση ο Ντίνο Ελεφαντίνο.

Χωρίς να χάσει χρόνο άρχισε να τρέχει μέσα στο δάσος. Εκεί που έτρεχε είδε τα λαγουδάκια να κλαίνε. Είχαν λέει μετανιώσει για την άσχημη συμπεριφορά τους.

- Ντίνο, Ντίνο! Μας έλειψες! Το δάσος ήταν έρημο χωρίς εσένα, είπαν όλα μαζί τα λαγουδάκια.
- Δε θα σε αφήσουμε να φύγεις πάλι. Εδώ είναι η θέση σου, ξαναφώναξαν.

Αμέσως έτρεξαν όλα τα λαγουδάκια και αγκάλισαν τον Ντίνο Ελεφαντίνο. Ήρθαν και τα άλλα ζώα του δάσους κι έγιναν όλοι μια μεγάλη παρέα.

ΤΕΛΟΣ